

lættelser ikke betyder noget for fremtidens velfærd?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, at spørgsmålet må være affødt af, at fru Lotte Bundsgaard ikke har forstået, hvad hun har hørt, og ikke har forstået, hvad hun har læst. Begge ministre har jo udtalt sig i overensstemmelse med sandheden, som er, at hvis man bruger nogle penge på at give en lettelse af beskatningen, ja, så er der selvfølgelig alt andet lige færre penge til offentligt forbrug, end der ellers ville have været. Det er det, økonomiministeren har udtalt sig om.

Det, finansministeren har udtalt sig om, er, at der under alle omstændigheder er plads til flere penge til offentligt forbrug. For samtidig med, at vi giver en lettelse af beskatningen af arbejdsindkomst, er der fortsat en vækst i det offentlige forbrug.

Så der er både en skattelettelse og en vækst i det offentlige forbrug, og derfor har begge ministre ret.

Kl. 13.15

Lotte Bundsgaard (S):

Statsministeren er jo rimelig god til at svare udenom, men så kan jeg også spørge mere konkret: Hvor har regeringen tænkt sig at finde de 10,6 mia. kr., som man vil bruge til skattelettelser? For som økonomi- og erhvervsministeren jo siger, betyder flere penge til privatkonsum eller på godt dansk til skattelettelser færre penge til offentligt konsum eller til velfærd.

Vil regeringen tvinge kommunerne til at skære ned på velfærden? Vil regeringen skære ned på overførselsindkomster, eller vil regeringen, og det er måske det, jeg også frygter, sætte dansk økonomi ud på en glidebane?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, at fru Lotte Bundsgaard kender tallene, men ellers skal jeg gerne gentage dem. Det er sådan, at fra 2003 og frem til 2010 er der faktisk plads til en realvækst i det offentlige forbrug på godt 16 mia. kr., samtidig med at der gives en skattelettelse med en samlet ramme på lidt over 10 mia. kr.

Når det kan lade sig gøre, er det jo, fordi der er et økonomisk råderum. Derfor er vi altså i den situation, at efter de fremskrivninger, der er lavet for dansk økonomi, er der plads til en vækst i det offentlige forbrug næste år på 0,7 pct.

og derefter på 0,5 pct. om året. Det giver altså i alt en vækst i det offentlige forbrug på 4,5 pct. frem til 2010, og det er det, der svarer til godt 16 mia. kr., og 16 mia. kr. i vækst i offentligt forbrug rækker altså til ganske meget.

Sandy Brinck (S):

Jeg må indrømme, at jeg synes, det er økonomi- og erhvervsministeren, der taler sund fornuft i den her sag, når økonomi- og erhvervsministeren i salen i sidste uge sagde, at når man skal give penge ud et sted, må man selvfølgelig tage dem fra et andet sted.

Med hensyn til det med, at der stadig væk er plads til vækst, har vi jo også her i Folketingets spørgetid fået den erkendelse fra socialministeren, som alle andre end regeringen har, at behovet stiger mere end den vækst, regeringen tillader. Lad mig bare nævne ældreområdet som et sted. Vi har en øget vækst i den ældre del af befolkningen, og derfor skal der selvfølgelig også være flere penge.

Til sidst vil jeg bede statsministeren om at erkende, at regeringen har sat vækstraten på det offentlige forbrug ned, efter man kom med sit skattereformudspil.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, fru Sandy Brinck siger her, viser jo, at fru Sandy Brinck ikke er i stand til at tænke dynamisk, men tænker meget bagudrettet, tænker meget statisk, ikke tænker på, at man kan sætte ting i gang i samfundet, som gør, at man faktisk kan få flere penge til rådighed til f.eks. at forbedre velfærdsservicen.

Som jeg sagde før, svarer de 4,5 pct. i vækst i offentligt forbrug, der er frem til 2010, til godt 16 mia. kr. Deraf går cirka halvdelen til at opfylde det behov, der kommer som følge af, at der bliver flere ældre og andre ting. Resten, altså den anden halvdel, går til at kunne lave en vis forbedring af standarderne. Så det, fru Sandy Brinck siger, passer ganske enkelt ikke.

Det er rigtigt, at der bliver flere ældre i de kommende år, men til gengæld bliver der færre børn i den alder, hvor de skal passes. Det vil sige, at der på nogle områder er stigende behov, og på andre områder er der faldende behov.

Det, der er den politiske opgave, er jo at sørge for omprioriteringer, så de kommer hen til de steder, hvor der er øget behov, og væk fra de steder, hvor der er faldende behov. Se, det er dynamisk tænkning.